

CINE ARE NEVOIE DE TEATRUL DE STRADĂ ?

Sîmbătă, 18 aprilie 1992. București. Piața Universității (iar?). Ora 17. Mai mulți "trecători", în special tineri se opresc, încep să se adune în jurul fîntinii arteziene. Stau de vorbă discret, nu poartă pancarte și par că astăzi nu s-au adunat pentru a repeta cunoscutul semn cu "Jos...." Așteaptă ceva. Oare ce? (Ei, cum ce? Ce s-ar putea petrece în Piața Universității altceva decît...?) Și totuși... Ora 17 și 10 minute. Un grup de studenți ai Academiei de Teatru și Film sosește în Piață. Cu ei, între ei, o tînră de culoare, Denise Wong de la Black Mime Theatre din Londra aflată aici în cadrul stagiului organizat. Se pare că atît au așteptat acei trecători. Se adună cu toții. Se cunosc. Emoții. Ce se petrece aici?

Studentii actori își lasă bagajele în grija unui coleg regizor (tot e bun la ceva și el), își iau inima în dinți și, sub conducerea Denisei, încep încălzirea. N-au mai așteptat să vină publicul la ei, au ieșit ei în stradă.

Dar... mișcare în rîndul "băștinasilor" Pieței. Cine sînt ăștia? Ce vor ei? De ce aici? Cum îndrăznesc să profaneze memoria eroilor care au murit aici? Provocare! Afară! Afară!...

Spumegînd de furie, mai mulți inși se reped la studenții "venetici", îmbulzeală generală. Denise nu înțelege nimic din această explozie de agresivitate. De altfel, nici noi. Protejați de poliție, părăsim Piața. "Aici au murit tinerii!" se strigă în urma noastră. "Pentru ce, dacă

nu pentru ca voi să fii liberi și să puteți face și teatru de stradă?" răspunde, cu logica ei britanică, Denise. Dar cine să o asculte?

Căutînd din priviri un alt loc, ne scurgem spre Cîșmigiu. În noi e un amestec ciudat de furie și neputință. Dar se știe; cînd un artist e oprit să spună ceva, îndirjirea lui sporește. Dacă pînă acum colegii mei erau "half-hearted" (cu jumătate de inimă - pentru că simteau că exercițiile pregătite sînt departe de a fi un tot încheșat, structurat pe o idee, ele fiind mai degrabă niște mici momente de mimă, clovnerie, "desene animate vii", cu alte cuvinte simțeam cu toții că ne-ar mai fi trebuit timp pentru a dezvolta punctul de pornire), acum începeam să simțim cu toții un val de căldură circuliînd între noi. Trebuia să facem acest lucru!

Cîșmigiu! Optsprezece minute de dans, cîntec, mimă, clovnerie. Spectatorii (care s-au adunat rapid, depășind în cîteva minute o sută) erau invitați să redevină copii. Unii n-au putut sau n-au vrut și au plecat. Alții au rămas, curioși să vadă ce se întîmplă ("Ăștia nu-s prea normali!" - voce din mulțime), să se amuze copios (majoritatea), să explice nepotellor ("Vezi, mamă, asta e povestea lui Zdreanță"), ba chiar (oare?) să încerce să înțeleagă ("Unde bate, domnule?"). Iar la sfîrșit... da, aplauze. "Mai veniți?... Dar de ce faceti asta?... Vă ies bani, vă ies?... Dar vă dă voie?!!!"

Acestea au fost faptele, întrebările și nedumeririle. Epuizați, la restaurantul din Cîșmigiu, printre mofsurile și aerele de superioritate ale "șefului" (asta da siguranță de sine în fața multimei) am încercat să

înțelegem; are cineva nevoie de asta? Injec-tasem un ser de normalitate realității noastre bolnave, agresive, mustind de ură. Realitatea străzii din București, România anului 1992. Nu știm încă răspunsul. Ceva trebuie însă făcut pentru a trezi acest oraș, pentru a-i da viață.

În Occident, primăriile orașelor angajează trupe de stradă pentru a anima, pentru a face să fie viu, colorat locul unde oamenii trăiesc, muncesc, își fac cumpărăturile, se plimbă. Trebuie să ne trezim și noi din griul omniprezent al cartierelor noastre, al magazinelor noastre, al fabricilor noastre. Cel puțin, noi așa credem.

Denise a promis că va reveni împreună cu cei cinci actori ai companiei sale în primăvara viitoare pentru a da viață unui proiect comun. Pînă atunci, rămînem cu încercarea de sondare a unei zone aparte de expresivitate în teatru, cu efortul de lichidare a unor blocaje psihice și de mișcare, cu exercițiile fizice dure ale stagiului de o săptămînă condus de Denise, cu încercarea de a da frîu liber imaginației, de a redeveni copii, de a crede cu toată puterea că orice este posibil. Și cu o întrebare: are cineva nevoie...?

Cei șapte care au... avut curajul să coboare în stradă sînt studenți la secțiile Actorie și Teatru de păpuși și marionete ale Academiei de Teatru și Film și se numesc: Crenguta, Lelia, Diana, Eugenia, Mariana, Lilliana, Călin. În general, ei se deosebesc de ceilalți trecători numai prin faptul că sînt veșnic grăbiți.

THEODOR CRISTIAN POPESCU

TEATRUL DE STRADĂ